TIẾN-HÓA VÀ SIÊU-NHIÊN

(Tiếp theo số 9)

NGỘ THAY! mới rồi các nhà khoa-học trứ-danh lại kết-luận rằng loài người chẳng phải do loài khỉ hạ-sanh, trái lại loài người hạ-sanh loài khỉ! Lý-luận điên-đảo thay!! Các sách sử bấy lâu nay của phái tiến-hóa đã dùng làm khuôn vàng thước ngọc, các lý-cớ về vấn-đề nguyên-chủng, nhứt-thiết đều trưng-dẫn loài người và loài khỉ thật giống nhau; thậm chí các bằng-chứng về khoa giải-phẫu, cổ-vật học, và địa-chất học cũng đồng công-nhận như thế. Thế mà ngày nay cái lý-thuyết tối-tân nầy đánh đổ ráo các bằng cớ chắc chắn mà họ đã thâu-dụng làm nền móng cho học-thuyết của phái mình.

Lại, cách đây mấy năm, giáo-sư Arcy Thomson, chánh hội-trưởng Động-vật học hội có nói tại Tổng-liên hội nước Anh rằng: «Bergson tiên-sanh luận biện về triết-lý sức mạnh và tiến-hóa thật là cao-xa chí-lý, tưởng dầu Darwin hay Spenor cũng không bì kịp. Cái lý-thuyết nguồn sống đã dẹp lại một bên từ trăm năm nay, bây giờ đem ra bàn xét lại như một vấn-đề mới-mẻ hiện-tại, đối với nhà sanh-lý học xem ra dường rất cần-cấp hệ-trọng hơn các vấn-đề nào khác; nhưng đến vấn-đề mật-tâm, tri-huệ, tư-tưởng diệu-kỳ để phân-biệt đều thiện đều ác, thì không hướng về sanh-lý học chút nào, mà lại hướng về một phương-diện tâm-lý học...».

Ấy vậy, chỉ xét kỹ các lý-cớ tinh-vi của khoa-học, ta mới có thể quả-quyết rằng nếu Kinh-Thánh tỏ-bày sự thật, *thì tiến-hóa lại chẳng được thật*. Kinh-Thánh thì dạy rõ loài người được chính Đức Chúa Trời dựng nên một cách đặc-biệt; còn các lý-cớ khoa-học đã vạch ra cho ta thì chẳng một cái nào đứng vững để bảo-quyết như lời thiết-yếu nầy: «Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ» (Sáng 1:27).

VIII. TIẾN-HÓA VÀ TÔN-GIÁO

Lời thánh Augustin thường được nhắc-nhở: «Chúa tạo chúng tôi để thờ chính mình Chúa», có nghĩa là bổn-tánh loài người là đạo đức và tôn-giáo. Vậy thì sự quan hệ của tôn-giáo đối với tiến-hóa, và tiến-hóa đối với tôn-giáo là thế nào? Trong khoa tôn-giáo triết lý cao-thượng nhứt của đời trước để lại, chẳng có câu nào được thực-hiện chắc-chắn hơn như câu nầy: *«Hễ là đạo thì đều phát-nguyên từ chỗ khải-thị»*.

Vậy, ta hãy xét cho biết tiến-hóa có phù-hợp với khải-thị ấy chăng? Ta hãy lấy Cựu-ước làm chứng.

Các nhà phê-bình thử đem các sách Cựu-ước sắp lại theo thể-thức để chỉ tỏ lối bành-trướng của đạo dân Y-sơ-ra-ên là hợp với công-lệ tiến-hóa; nhưng khi họ đã phân-tích, sắp-đặt đâu đó theo ý-tưởng, thì họ lại bị lộn mất ý-hướng. Vấn-đề tôn giáo Y-sơ-ra-ên lại không thể giải-thích quả-quyết được .. Chính dân Y-sơ-ra-ên và tôn-giáo họ ở giữa các dân-tộc thế-gian mà còn không thể giải-quyết được, thì làm thế nào phân-định các chứng-cớ của họ cho xong?

Chúng cho rằng giữa các dân-tộc ngày xưa ở thế-gian nầy, duy có dân Y-sơ-ra-ên là đặc-biệt nhứt. Có lần Wellhausen hỏi tại sao Kémos, thần của dân Mô áp, không được như Đức Chúa Trời khắp cả vạn dân như thể Giê-hô-va của Y-sơ-ra-ên? Câu hỏi ấy không thể trả lời được, vì họ không tin nơi sự khải-thị siêu-nhiên. Cùng một nguyên-tắc ấy, sự quan-hệ của họ đối với các sách trong bộ Cựu-ước cũng vậy.

Ở vào một thời-kỳ nhứt-định kia, đạo Đấng Christ xuất-hiện giữa các sử-ký thế-gian. Ta không thể giải-quyết căn-nguyên đạo nầy, nếu ta không nhờ đến lý-thuyết thiên-thượng. Bởi cớ ấy, đạo của Ngài không phù-hợp với sự bành-trướng tự-nhiên. Một trong mấy việc hệ-trọng hơn hết của sự khải-thị là Kinh-Thánh, tức một sách đầy quyền-năng thiên-thượng, thì không thể nhờ sự nào khác hơn sự khải-thị mà có thể tỏ-bày ý-nghĩa được. Cho nên, đạo Đấng Christ hoặc đứng vững hay bị đổ ngã với thực-sự của khải-thị. Công-cuộc khảo-học để so-sánh các tôn-giáo với nhau cũng đồng một nguyên tắc ấy. Các bực hữu-quyền và thâm-thúy lẽ đạo đồng hiệp nhau mà chỉ tỏ rằng nếu cậy ở phương-pháp tiến-hóa thì không thể nào giải-nghĩa thế-gian theo cách tôn-giáo được. Ấy là một việc từ xưa đến nay trên mặt lịch-sử đều có nói đến; chẳng một đạo nào mà không nhờ sự khải-thị siêu-nhiên để phát-hiện từ con vật đến đa-thần, rồi từ đa-thần đến độc thần thánh-khiết vậy.

Đa-thần giáo lại sanh bái-vật giáo, vì vậy không thể gom vào độc-thần giáo được. Bởi thế, cứ ở các sự suy-xét nầy, ta thấy không thế nào đem thú-vật mà làm căn-nguyên để giải-thích vấn-đề tôn giáo nơi loài người; vì tôn-giáo cần có căn-cứ ở sự khải-thị để tỏ-bày nguồn-cội hay là chơn-lý của nó ra. Thật Kinh-Thánh và bổn tánh loài người bày rõ cái nền tôn-giáo ấy: từ buổi sáng-thế, cái phẩm-cách con người vốn được tạo-thành theo hình-tượng Đức Chúa Trời, và được thông-công với Đấng tạo-thành mình. Hễ nói phẩm-cách, ấy là nói đến một sự khải-thị đầu-tiên, và chính thánh-ý của Ngài cũng muốn như thế mới tạo-thành. Nhưng tiếc cho loài người phạm tội vì ăn trái cấm mà phải lầm-lạc liều mình; và khi họ đã bị mất cái địa-vị sang-trọng ấy, thì tự nơi họ không còn phương-pháp nào để mong trở nên đạo-đức được, dầu cậy hết sức mình cũng luống công.

Bởi các lẽ vừa nói trên, cần phải có sự khải thị, trước để tỏ cho loài người biết rằng mình có tội, sau là chỉ con đường cứu-rỗi để họ nhờ nơi ân-điển dư-dật của sự tái-sanh mà phục-hồi phẩm-cách đầu-tiên của mình, là được thông-công cùng Đức Chúa Trời. Đã nhiều phen phái tiến-hóa thí-nghiệm đủ cách để tránh ngoài con đường chửng-cứu nầy, thì mọi thí-nghiệm ấy vẫn nghịch hẳn cái lẽ tiến-hóa hay là cái lẽ thiên-nhiên, dầu cho lợi-dụng phương-pháp tiến hành nào đi nữa cũng đều như thế cả. (còn tiếp)

— *Trần-văn-Dõng dịch.*

SÁCH NHÀ IN TIN-LÀNH

Nhà in Tin-lành vừa xuất-bản nhiều thứ sách nhỏ. Trong số đó, có thứ bán và có thứ biếu. Rất cần cho sự làm chứng đạo cho người chưa tin Chúa. Xin các qui Mục-sư và Truyền-đạo khuyên Hội-thánh mình, nhất là Ban Chứng-đạo và Ban Thanh-niên nên mua sách ấy để làm chứng cho đạo Chúa và biếu cho bà-con.

Nơi các Giáo-sĩ gần mình, có đủ các thứ sách ấy

NHÀ IN TIN-LÀNH